

ting at tale om Anliggender, hvor den rette Svarende ikke er tilstede, men jeg kan heller ikke indsee, at der er den allerringeste Hindring for, at han kan møde her. Grundlovens § 63 bestemmer, at Ministrene kunne møde paa Rigsdagen i Embedsmedfør, og der er ikke tilføjet, at det kun skulde være Kongerigets særlige Ministre; men om man nu ogsaa vilde gjøre denne Fortolkning gjældende, saa vil jeg derimod anvende den bekjendte logiske Sætning, at det, der er skeet, kan skee, og det er jo en bekjendt Sag, at Finansministeren, førend han blev Finansminister for Kongerigets særlige Anliggender, har mødt paa Rigsdagen i Embedsmedfør for at forhandle bestindte Anliggender. Da han nu hverken var Minister for Kongeriget eller for Vestindien, er han altsaa mødt i Egenkab af Fællesminister, og altsaa maatte Konseilspræsidenten ogsaa kunne møde som saadan, og han kan saameget mere gjøre det, som der er opstaaet den Praxis i Rigsdagen, som er gaaet upaatakt hen i 7 til 8 Aar, at ethvert her vedtaget Lovforslag afleveres til Konseilspræsidenten; dette skeer hver Dag saavel i dette som i det andet Thing, og hvorledes kunde dette vel skee, hvis Konseilspræsidenten ikke havde Noget med Kongerigets særlige Anliggender at gjøre, hvis han ikke foruden at være Konseilspræsident for Fællesstaten tillige var Konseilspræsidenten for Kongeriget.

Naar den ærede Minister har troet, at Thingets Udtalelse i denne Sag ingen Betydning vilde faae, fordi Sætningerne umulig kunne være fremsførte ligeoverfor Regjeringen, saa at denne heller ikke kunde lægge nogen Vægt paa dem, saa skal jeg erindre om, at det er ikke saa let i Diebliffet at afgjøre, hvilken Betydning en Udtalelse vil faae. Den kan nemlig ligge og groe i mange Aar, og en stjern Dag bliver den tagen op af Borden og faaer en stor Betydning. Jeg vil ikke paastaae, at dette vil blive Tilfældet med denne Adresse, men jeg kan ikke undlade at anføre et Par Exempler fra Rigsdagens tidligere Historie, der ville vise Sandheden af min Bemærkning. I Foraaret 1854 indgav Folkethinget under Anførsel af den nuværende Kirke- og Undervisningsminister en Adresse til Hans Majestæt Kongen, der, saavidt jeg husker, ikke blev mod-

tagen, hvori der udtaltes Mistillid til det da værende Ministerium, der stempledes som upaa- lideligt. Adressen blev som sagt ikke modtaget, og man skulde da antage, at den var betydningssløs; men 9 Maaned efter, vil man erindre, bleve samtlige Medlemmer af det Ministerium, imod hvilke Adressen var rettet, satte under Tiltale for Rigsretten. — 3 Oktober Maaned samme Aar indgav Folkethinget under Ledelse af den nuværende Konseilspræsident en Adresse til Hs. Majestæt Kongen. Kongen modtog vel denne Adresse, men forbeholdt sig at svare paa den, og Svaret indløb den 21de Oktober, og det var Folkethingets Oplysning; men 2 Maaned efter var der dannet en ny Regjering paa Adressens Grundlag. Selv tillod jeg mig kort efter Grundlovsindskrænkningens Vedtagelse i September Maaned 1855 at foreslaae en Adresse til Hs. Maj. Kongen, hvori der androges paa forskellige Forandringer i Fællesforfatningen. Det blev dengang anseet som et bethdningsløst Skridt af en meget stor Deel af Forsamlingens Medlemmer, der ikke engang fandt det Umagen værd at være tilstede; men i afvigte Aar er der af Regjeringen forelagt et Udkast for Rigsraadet, der netop støtter sig paa hiin Udtalelse af Folkethinget, som i 5 til 6 Aar havde ligget hen som bethdningsløs; desværre lod Regjeringen dette Udkast falde. Det er altsaa ikke sagt, at fordi en Adresse ikke i Diebliffet faaer nogen Betydning, den derfor ikke i Fremtiden kan faae en saadan. Adressen kan visseelig ikke ventes at ville faae en saadan overordentlig indgribende Betydning, som hine to Adresser fra Folkethinget havde, som jeg nylig tillod mig at anføre som Exempler; thi det er ganske vist, at denne Adresse hverken udtaler nogen Mistillid til Regjeringen eller udtaler Sætninger, som Regjeringen ikke har villet vedkjende sig, og som altsaa kunde bruges som Grundlag for en ny Politik; tværtimod, Sætningerne ere saadanne, som Regjeringen fuldkommen har vedkjendt sig. Hvad er altsaa Meningen med disse Sætningers Udtalelse? Meningen er den: at holde Ministeriet disse Sætninger for Die, at tilkjendegive, at der er opstaaet nogen Bekymring for, at man ikke længere fastholder dem; derfor tager man